

Konferencens drøftelser fulgte det oplæg, som var udarbejdet af Den Internationale Røde Korskomité og, omend der fremsattes talrige og divegende ændringsforslag, fastholdtes den grundlæggende struktur i ICRC's protokoludkast, der bl. a. byggede på sondringen mellem internationale og ikke-internationale (interne) væbnede konflikter.

I ICRC's forord til de to protokoludkast fremhæves det, at protokollteksterne ikke omhandler A-, B- og C-våben. Under denne forudsætning, som ikke blev anfægtet under diplomatkonferencen, fandt forhandlingerne sted og blev tillægsprotokollerne vedtaget.

Som et særligt tema henskudt til behandling i et særligt ad hoc-udvalg drøftede konferencen spørgsmålet om indførelse af konkrete forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse typer af konventionelle våben, som må anses at være unødigt skadevoldende eller at ramme i flæng. Som eksempel på de våbenkategorier, der i første række kom i betragtning som tema for konferencens forhandlinger, kan nævnes napalm og andre brandvåben, forræderiske våben såsom miner og lureminer («booby traps», dvs. bomber camoufleret som almindelige, dagligdags genstande), fragmentationsvåben samt småkalibervåben, hvis projektiler hævdes at have en særlig skadelig virkning, der kan sammenlignes med den, der forårsages af den såkaldte dum-dum-kugle, hvis anvendelse blev forbudt allerede i slutningen af forrige århundrede.

Det lykkedes imidlertid ikke konferencen at nå til enighed om udformningen af konkrete forbud. Derimod vedtoges en resolution, der anbefalede indkaldelse af en særskilt regeringskonference til drøftelse af disse våbenproblemer og som opfordrede FN's generalforsamling til at træffe de videre fornødne foranstaltninger. Som resultat heraf besluttede FN's 32. generalforsamling i efteråret 1977 at indkalde en konference i 1979 til videre behandling af problemerne omkring visse særligt inhumane konventionelle våben. Konferencen afsluttede sit arbejde den 10. oktober 1980 med vedtagelsen af en rammekonvention med tilhørende tre protokoller, indeholdende forbud mod visse typer af fragmentationsvåben samt en række begrænsninger i anvendelsen af miner, lureminer og brandvåben, herunder napalm.

Som følge af, at våbenkonventionens bestemmelser i flere henseender må anses som en videreudvikling og udbygning af visse af Genève-tillægsprotokollernes bestemmelser, har de fleste af de i diplomatkonferencen deltagende stater ønsket at afvente resultatet af FN-våbenkonferencens forhandlinger, forinden man tog skridt til at ratificere tillægsprotokollerne.

Om det nærmere indhold af våbenkonventionen henvises til det af regeringen samtidig hermed fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af denne konvention med tilhørende våbenprotokoller.

4. Tillægsprotokollerne trådte i kraft den 7. december 1978 – seks måneder efter, at det andet ratifikationsinstrument var blevet deponeret hos Det schweiziske Forbundsråd. Pr. 1. december 1981 har følgende antal lande ratificeret, respektive tiltrådt protokollerne:

	Protokol I	Protokol II
Ratificeret/tiltrådt	18	16
Undertegnet	62	58

Danmark undertegnede begge protokoller på åbningsdagen den 12. december 1977 med forbehold om senere ratifikation.

II. Danmarks ratifikation

Ved ratifikationen påtager Danmark sig en folkeretlig forpligtelse til at indrette sine nationale retsregler og administrative praksis således, at de i tillægsprotokollerne opstillede krav opfyldes. Med en enkelt undtagelse (art. 75, stk. 4) frembyder protokollernes bestemmelser ikke problemer i relation til gældende dansk ret. I dette tilfælde må der i forbindelse med ratifikationen tages forbehold. Protokollerne indeholder ingen bestemmelser om adgang til at tage forbehold. Efter almindelig folkeretlig opfattelse er det under sådanne omstændigheder tilladt at tage ethvert forbehold, der ikke er uforeneligt med protokollernes hensigt og formål.

Spørgsmålet om en dansk ratifikation har været forelagt statsministeriet, forsvarsministeriet, industriministeriet, indenrigsministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, ministeriet for Grønland, justitsministeriet, undervisningsministeriet, miljøministeriet, ministeriet for kulturelle anliggender og Dansk Røde Kors, der alle har udtalt deres tilslutning til en dansk ratifikation.

I det følgende vil der blive foretaget en gennemgang af de to tillægsprotokoller med samtidig angivelse af de opfyldelsesforantaltninger, som skønnes nødvendige for, at Danmark kan ratificere protokollerne.

Som det vil fremgå, er de fleste af protokollernes bestemmelser af en sådan karakter, at deres gennemførelse ikke kræver lovgivning. Derimod vil en række administrative foranstaltninger være påkrævet, og det er regeringens hensigt at nedsætte et udvalg til at iværksætte og koordinere de foranstaltninger, særlig af informations- og uddannelses-